

[Aase Olesen]

fatte alle dele af de etiske komiteers kompetence, ligesom der bør skaffes ordnede og økonomisk rimelige forhold for deres sekretariatsbistand. Det bør ikke ligge i amterne eller kommunerne, eller hvor det nu er, hvis det er noget, vi lovgiver om.

Vi vil også fastholde vores krav om, at indenrigsministeren ikke skal have instruktionsbeføjelser over for det etiske råd. I den forbindelse vil jeg godt spørge, hvorfor Indenrigsministeriet har fastholdt formuleringen, at det er indenrigsministeren, der fastsætter rådets forretningsorden. Der står godt nok »efter forhandling med rådet«, men jeg går ud fra, at der ikke deri ligger noget ønske om at dirigere rådets arbejde.

Vi er tilfredse med forslaget § 5 om nedsettelse af et folketingsudvalg på 9 medlemmer til at følge rådets arbejde, men jeg vil gerne understrege, at når der står i lovforslagets § 4, stk. 3, at rådet afgiver en årlig beretning til indenrigsministeren og Folketinget, så er det for os helt afgørende, at der kommer til at stå, at beretningen afgives til Folketinget. At der også skal stå »indenrigsministeren«, er muligt.

Den rækkefølge, det ser vi alt for mange eksempler på, bliver efter vores mening – sagt som opposition til den til enhver tid siddende regering – misbrugt. Vi ser udvalg og kommissioner have betækningsarbejde færdigt i lange tider, og så ligger betænkningerne et eller andet sted i ministrenes skuffer eller på deres natborde; de får ikke skrevet betænkningerne under, og arbejdet kommer ikke ud til lovgiverne.

Det vil vi simpelt hen ikke være med til at lovgive for her, og derfor må vi have helt klare regler om, at disse årlige beretninger skal afgives til Folketinget. Det er klart, at ministeren også skal have dem, men vi kan ikke have, at det skal gå igennem en eller anden ministerhånd, som først skal skrive dem under. Det må være selvstændige, uafhængige beretninger, der afgives.

Vi er også tilfredse med ministerens forslag om at udvide rådet. Nu lader det til, at vi alle sammen er enige om, at 17 medlemmer vil være et passende antal, og så mener vi, at vi relativt hurtigt må kunne komme overens om sammensætningen. Ikke mindst da de fire medlemmer jo foreslås udpeget af et folketingsudvalg, vil der være mulighed for Folketinget for at sikre den rette balance.

Jeg skal i øvrigt henvise til mine tidligere indlæg om problemerne med læge og ikke-læge medlemmer.

Med hensyn til, om kommissoriet burde udvides, sådan som Socialdemokratiet foreslår det, vil jeg sige, at det vil vi være fuldstændig åbne over for. Jeg vil samtidig gøre opmærksom på, at det ikke er altid, en lang opremsning af emneområder i sig selv virker – hvad skal vi sige? – juridisk åbnende. For os vil det være vigtigt, at man ikke ved formuleringerne blokerer for, at rådet kan tage emner op, som rådet selv under sit arbejde føler at der kan være behov for at diskutere ud fra en etisk synsvinkel.

Der har i dagspressen været fremsat kritik af ad hoc-udvalget og af Folketinget, fordi man ikke har kunnet blive færdige, og det er antydnet, at det var, fordi man ikke kunne blive enige om sammensætningen af rådet. Jeg tror, at alle, der har haft med dette arbejde at gøre, ved, at dette er en fuldstændig fordrejning af kendsgerningerne. Vi har ikke brugt særlig meget tid til at diskutere sammensætningen. Det var ligesom noget, vi skulle slutte med, og det kan vi naturligvis blive enige om eller stemme os frem til.

Der er nogle, der har kaldt udvalgsarbejdet en studiekreds. Formanden sagde, at det viste sig heldigvis ikke at være tilfældet, det var et seriøst arbejde. Nu har jeg egentlig altid opfattet studiekredsarbejde som seriøst, og jeg synes, det har været et ganske udmærket studiekredsarbejde, forstået på den måde, at samtlige deltagere er blevet klogere; ikke mindst er vi blevet noget klogere på, hvad vi ikke ved, og det er måske også en slags viden. Jeg vil godt nævne, hvad det er, der har optaget os, for det kan sige noget om, hvorfor det har været en studiekreds, og hvorfor den har været vigtig.

For et års tid siden tror jeg at alle i de her debatter uden videre tog udtryk som »vi vil ikke tillade forsøg med levende fostre« i deres mund. Vi har gennem udvalgsarbejdet og gennem foredrag, gennem besøg af videnskabsmænd osv. fået at vide, at bare udtrykket »forsøg med levende fostre« indeholder tre fuldstændig uklare begreber. Punkt 1: ordet »forsøg«. Punkt 2: ordet »levende«. Punkt 3: ordet »fostre«.

Jeg tror ikke, ret mange af os gjorde os klart, da vi startede det arbejde, at det er så vanskeligt. Det er derfor, det har været uom-